

Sygn. akt II KO 87/22

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie **M. G.**

oskarżonego o czyn z art. 207 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 28 października 2022 r.

wniosku Sądu Rejonowego w Zamościu

zawartego w postanowieniu z dnia 10 sierpnia 2022 r., sygn. akt II K 711/22

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**przekazać sprawę do rozpoznania innemu sądowi
równorzędnemu – Sądowi Rejonowemu w Biłgoraju .**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 10 sierpnia 2022 r. Sąd Rejonowy w Zamościu w sprawie o sygn. akt II K 711/22, wystąpił w trybie art. 37 k.p.k. do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu.

W części motywacyjnej rzeczowej inicjatywy wnioskodawca wskazał, że do Sądu Rejonowego w Zamościu wpłynął akt oskarżenia przeciwko M. G. o czyn z art. 207 § 1 k.k. Świadkiem w tej sprawie jest m.in. syn oskarżonego – B. G., będący kuratorem sądowym Zespołu Kuratorskiej Służby Sądowej przy Sądzie Rejonowym w Zamościu. Jego żoną jest natomiast sędzia Sądu Rejonowego w Zamościu – M.G.. Zdaniem wnioskodawcy, powyższa okoliczność może zarówno w odczuciu

społecznym, jak też w przekonaniu samej strony, rodzić wątpliwość co do obiektywnego rozpoznania przedmiotowej sprawy przez Sąd Rejonowy w Zamościu.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 37 k.p.k., Sąd Najwyższy może z inicjatywy właściwego sądu przekazać sprawę do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, jeżeli wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości. Przepis ten, statuując wyjątek od reguły rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy, nie podlega interpretacji rozszerzającej. Nie każda zatem okoliczność może skutkować ewentualnym przekazaniem sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. Za taką uznać należy sytuację, w której postronny i niezainteresowany sposobem rozstrzygnięcia danej sprawy obserwator procesu, może powziąć podejrzenia co do braku bezstronności sądu właściwego w rozpoznaniu tej sprawy. Ocenę wystąpienia przesłanki z art. 37 k.p.k. powinny jednak determinować realia konkretnego przypadku.

W ocenie Sądu Najwyższego, opisana wyżej sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie, albowiem do jej przedmiotu należy odpowiedzialność karna oskarżonego, którego najbliżsi, tj. syn B. G. (kurator sądowy) oraz synowa M. G. (sędzia sądu powszechnego orzekająca w wydziale [...]), zawodowo powiązani są z organem właściwym do rozpoznania rzeczzonej sprawy, tj. Sądem Rejonowym w Zamościu. Pokrzywdzoną w sprawie o czyn z art. 207 § 1 k.k. jest natomiast T. G. – żona oskarżonego, która jest matką ww. B. G. i odpowiednio teściową dla ww. M. G.. Mimo braku rzeczywistych podstaw do twierdzenia, że na rozstrzygnięcie rzeczzonej sprawy miałyby wpływ kryteria pozamerytoryczne, to jednak zaistniały stan rzecz uprawnia obawę, że zarówno w społecznym odbiorze, jak też w odczuciu samego oskarżonego, wydane przez sąd właściwy orzeczenie mogłoby zostać odebrane jako stronnicze i nierzetelne.

Wobec tego, dla uniknięcia sytuacji mogącej wywoływać negatywną ocenę pracy wymiaru sprawiedliwości, w tym też przedłużenia postępowania, celowym jest przekazanie niniejszej sprawy innemu sądowi równorzędnemu, tj. Sądowi Rejonowemu w Biłgoraju.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[as]